HLUCKÉ noviny

číslo 3/2016

ČERVENEC - SRPEN - ZÁŘÍ 2016

Vydává Město Hluk • Cena 15 Kč

Kon-Tiki

Svatovavřinecké hody

Foto: Štěpán Mitáček

Milí čtenáři Hluckých novin,

také se vám zdá, že život kolem nás ubíhá rychleji, než stačíme registrovat? Půl roku se těšíme na léto, prázdniny, dovolené, a aniž se nadějeme, je vše pryč – zůstávají jen pěkné vzpomínky na krásná místa, zajímavé lidi... Pozoruhodná místa a lidé nemusí být v zahraničí ani jinde v naší republice, mohou být i v našem Hluku. K setkávání slouží sportovní i kulturní akce, které v Hluku probíhají. Domnívám se, že třeba letošní hody byly velmi vydařené. Pokud jste procházeli městem, mohli jste potkat mnoho rodáků, kteří zde nežijí, ale právě na hody přijedou navštívit rodinu, přátele. Je zajímavé pozorovat vzájemné rozpoznávání se – vždyť roky přidávají vrásek, někdy i kil, přibývá šedin. Nejdříve dochází k zařazení do rodiny, ročníku, poté přichází vzpomínky na školní léta... V létě zažíváme i setkávání „domácí", kdy se nám nedaří přátele potkat v průběhu roku. Navykli jsme si setkávat se o hudebních nedělích u tvrze a také při promítání v letním kině. Obsazený park u tvrze dokazuje, že má smysl pořádat tyto akce.

Léto přináší i druhý rozměr – vrcholí hospodářský rok. Sklízí se plodiny, mezi nimi i švestky, trnky, durancie. Pravda, letošní úroda není lichotivá, vždyť většina přemrzla, zbytek sezobali kosi, špačci a jiní ptáci. Kdo ji uchránil, může pomýšlet na její kvašení, nebo vaření (tak jak pojednává článek manželů Jelénkových) – tedy na tradiční způsob zpracování.

Tradice a život v minulosti si neustále promítáme, vzpomínáme. Říkáme si, že dříve se žilo lépe, byla jiná doba. Zcela jistě, každá doba je jiná, záleží jen na nás, jak se jí podvolíme, co dovolíme – nejen pro sebe, ale i pro své blízké. Záleží na každém z nás, zda dovolíme, aby se tradice vytratily, nebo abychom je uchovali.

Iveta Mátlová

Pozvánka na připravované akce

Výstava ovoce, zeleniny, květin a dalších výpěstků	***18. 9.***	***tvrz***
Uršuloviny	***23. 9.***	***tvrz***
Bazar krojů	***24. 9.***	***tvrz***
Retro disco	***24. 9.***	***tvrz***
Drakiáda	***2. 10.***	***Sv. Antonínek***
Seniorská beseda	***4. 10.***	***tvrz***
Seminář o vztazích	***7. 10.***	***tvrz***
Haleny z Halenkovic (ochotnické divadlo)	***9. 10.***	***tvrz***
Lordi	***21. 10.***	***sportovní hala***
Lucké pole – konference	***27. 10.***	***tvrz***
Postaraj sa o svůj kroj	***6. 11.***	***tvrz***
Strašidelné nocování ve věži	***8. 11.***	***tvrz***
Seniorská beseda (večer světlušek)	***8. 11.***	***tvrz***
Pexesiáda	***20. 11.***	***tvrz***
Vánoční dílničky	***27. 11.***	***dům dětí a mládeže***
Jarmark	***27. 11.***	***park u tvrze***
Seniorská beseda (mikulášská)	***6. 12.***	***tvrz***
Seniorský silvestr	***31. 12.***	***tvrz***

Více informací na www.mestohluk.cz

Hlucké noviny. *Vydává Město Hluk, Hřbitovní 140, 687 25 Hluk, IČ: 00290939. Počet výtisků 850 ks.*
Grafické zpracování LD studio, reklamní a komunikační agentura, www.commart.cz, tisk ANP, Staré Město.
Příspěvky zasílejte na MÚ Hluk Ing. Jitce Vackové, nebo Mgr. Ivetě Mátlové na e-mail: kultura.hluk@seznam.cz.
Noviny řídí redakční rada. Příspěvky čtenářů neprochází jazykovou úpravou. Redakce si vyhrazuje právo na krácení příspěvků.
Uveřejněné názory a stanoviska nejsou vždy totožné s názory redakce.
Vychází čtvrtletně. Povoleno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 131 01.
Toto číslo vychází k 16. 9. 2016. Uzávěrka příštího čísla je 25. listopadu 2016.

Vybráno z jednání rady a zastupitelstva

Rekonstrukce spojnice mezi ulicí Vyšehradskou a Hlavní

Z důvodu havarijního stavu chodníku mezi ulicemi Vyšehradská a Hlavní schválila rada města jeho rekonstrukci. Opravu provede firma SVS – CORRECT, práce začnou v druhé polovině září.

Rekonstrukce ulice Boršická

Prodlužuje se uzavírka silnice Boršická o dva měsíce. Dle harmonogramu by měly být práce hotovy do 31. 10. 2016.

Město Hluk změnu termínu může pouze oznámit, rekonstrukce kanalizace je investiční akcí Slováckých vodovodů a kanalizací a rekonstrukce vozovky je investiční akcí Ředitelství silnic Zlínského kraje. Město Hluk nemá možnost tyto investice nijak ovlivňovat a je závislé na termínech, které stanoví tyto organizace.

Webové stránky města

Rada města schválila cenovou nabídku firmy Galileo Corporation na nové webové stránky města Hluk. Nové webové stránky města by měly být spuštěny v lednu příštího roku, budou nejen modernější, responsivní a budou obsahovat několik funkcionalit, které stávající web postrádá, např. rezervační systém apod.

Nákup osobních automobilů

Rada města schválila nákup dvou osobních automobilů, varianta benzin – jedno pro místní hospodářství a druhé pro městskou policii. Důvodem je stav současných automobilů, které dosluhují a již neprojdou státní technickou kontrolou.

Doplnění mobiliáře na náměstí

Rada města schválila doplnění městského mobiliáře na náměstí o šest vitrín, 47 stojanů na kola a 10 kontejnerů na zeleň. Vitríny a stojany budou instalovány v průběhu měsíce září.

Odrazová stěna pro úderový trénink tenisu

Rada města schválila cenovou nabídku na zpracování projektové dokumentace stabilní železobetonové odrazové stěny pro úderový trénink tenisu. Záměrem je instalovat stěnu na městské tenisové kurty.

Instalace kamer před koupalištěm

Rada města rozhodla o nákupu a instalaci kamer na městské koupaliště. Vzhledem k tomu, že se množí krádeže jízdních kol, byly kamery instalovány u vstupů do koupaliště. Kamery jsou v provozu od 10. srpna.

IMat

Sběrný dvůr – zvýšení kapacity třídění odpadů

Státní fond životního prostředí (SFŽP) vydal výzvu umožňující získání dotace na budování a úpravy sběrných dvorů. Z pětiletého provozu našeho sběrného dvora vyplynula potřeba rozšíření zpevněné plochy pro ukládání bioodpadů (tráva, větve apod.), zastřešení prostor pro shromažďování barev, olejů, televizorů, ledniček a jiných elektrozařízení. Také je nutno pořídit novou výkonnější drtičku sutí a k ní odpovídající nakladač, neboť oproti předpokládaným cca 800t se dnes drtí přes 1500t cihlové a betonové sutě za rok.

Ještě není zpracována kompletní žádost, ale již nyní víme, že výše uvedená opatření si vyžádají náklady cca 10 mil. Kč bez DPH, z nichž by mohla činit dotace 85 %. Máme zpracovánu dokumentaci pro stavební část, koncem srpna bylo zahájeno stavební řízení o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení. Žádost o dotaci přijímá SFŽP do konce listopadu 2016, takže realizace je plánována na rok 2017.

Ing. Jan Šimčík

Přístavba a nástavba budovy kina

Mezi Hlučany se údajně šíří zprávy, že v kině nikdo nepracuje, že se stavba nestihne atd. Dle smlouvy o dílo má být rekonstrukce dokončena v lednu 2017.

Je pravdou, že jisté problémy se stavbou nastaly a nyní je v asi měsíčním skluzu. Dodavatel měl nasmlouváno i několik jiných akcí a v Hluku pracovalo méně pracovníků, než by si kino zasloužilo. Po dost nepříjemných jednání, která proběhla začátkem srpna, kdy jsme pohrozili odstoupením od smlouvy, byl tým posílen na stávajících 13 zedníků a pomocníků, což je dostačující počet. Zároveň dodavatel Zess Boršice vypracoval nový harmonogram, který skluz vyrovnává a jehož plnění stavební dozor tvrdě kontroluje.

Na obranu provádějící firmy musím uvést, že se vyskytuje spousta problémů, které se ukázaly při demolici stávajících objektů, nejsou součástí projektu a jsou dodavatelem ve spolupráci se stavebním dozorem (vlastně stavební dozorkyní p. Jitkou Bartošovou) velmi operativně řešeny. Osobně jsem přesvědčen, že přestavba kina na základní uměleckou školu (ZUŠ) bude řádně dokončena tak, jak si všichni přejeme. Předpokládaný ostrý provoz ZUŠ je stanoven na září 2017.

Ing. Jan Šimčík

Záchrana ledňáčka

Rada města podpořila návrh Stanislava Krejčiříka na záchranu ledňáčka říčního a ostatní fauny potoka Okluky

Je až neuvěřitelné, že v části potoka Okluky přežívá ledňáček říční, jenž je jedním z nejvzácnějších druhů ptáků v naší republice. Osud tohoto vzácného druhu není lhostejný Stanislavu Krejčiříkovi, který podal návrh na jeho záchranu.

Návrh spočívá ve vybudování 7 průtočných tůní, které by se budovaly podle tvaru dna na místech starých původních tůní. Dle zprávy pana Krejčiříka *„... jsou tůně průtočné, tedy prakticky bezúdržbové, a zásadně přispívají k rozmanitosti toku a umožňují tak osídlení toku podstatně širším spektrem vodních organismů. Vzhledem k tomu, že tůň nepromrzá až na dno, tak také umožňuje zimování živočichů. Tůně také zajišťují přežívání vodních živočichů v extrémních situacích při vyschnutí vodoteče a umožňují vodním organismům opětovnému rozšíření do celého toku."* Uvedené úpravy potoka by neměly prakticky žádný vliv na stávající hydrologickou a ekologickou funkci potoka. Nedílnou součástí této úpravy potoka by byl i vegetační doprovod. U tůní bude nezbytné vysadit vždy jeden solitér tak, že nebude mít vliv na proudění vody při případných záplavách.

Rada města tento návrh podpořila, v současné době však čeká na vyjádření Povodí Moravy, které je vlastníkem příslušné lokality.

IMat

Veterinární ordinace
MVDr. Turčinková Karolína,
Boršická 1570, 687 25 Hluk
tel. 775 165 600
oznamuje změnu
provozní doby ordinace

platnou od 12. 9. 2016
pondělí, úterý a čtvrtek
9.00–11.00, 16.00–19.00
středa dle objednávek
pátek 9.00–11.00
sobota, neděle na objednání
mimo provozní dobu po telefonické domluvě.

V ordinaci se provádí veterinární péče (vakcinační a antiparazitární program, prodej kvalitních krmiv), chirurgické zákroky akutní i preventivní (kastrace a jiné), čipování a vydávání pasu i čištění zubů ultrazvukem.

Sběr plastů

Milí odpad třídící i netřídící občané,

řekli byste, že šlapání PET lahví a jiných obalů představuje statisícové úspory, nebo naopak nešlapání obalů představuje statisícové náklady? Jak je to možné?

Je řada způsobů sběru plastu, např. sběr prostřednictvím veřejných kontejnerů, sběr do soukromých popelnic přímo od domu nebo pytlový sběr. My použijeme pro jednoduchou demonstraci pytlový sběr, přičemž princip platí pro všechny typy sběrů. Náklady na nákup pytle, svoz, evidenci aj. činí na jedno obsloužení pytle nebo nádoby o objemu 120 litrů přibližně 12 Kč (to když je svoz správně nastaven). Příspěvek od autorizované obalové společnosti činí přibližně 5 Kč za kg vytříděných plastových obalů. Další a zároveň poslední informací potřebnou pro doplnění mozaiky je kapacita pytle/nádoby. Do 120litrové nádoby/pytle se vejde 1,2 kg nepošlapaných PET lahví nebo 3,5 kg pošlapaných PET lahví.

Z tabulky je krásně vidět, že odpady je možné třídit se ztrátou -6 Kč na pytli/nádobě, nebo se ziskem + 5,5 Kč na pytli/nádobě. Záleží jen na tom, zda se šlapou, nebo nešlapou obaly, jako jsou PET lahve, krabice od mléka a jiné další obaly.

Možná si říkáte, co to je 6 Kč. Pokud ale budeme uvažovat v rámci obce, která ročně předá k recyklaci 40 tun plastů, tak už se pohybujeme v řádech statisíců a to už jsou peníze, které na zemi nenajdete. Pokud se tyto peníze musí vzít z rozpočtu obce/města nebo kvůli tomu podražit na poplatku za odpady, je to naprosto zbytečné a doslova do vzduchu vyhozené peníze. Pokud nejste z tohoto článku moudřejší, doporučujeme zhlédnout 3. díl pořadu MOJE-ODPADKY na Facebooku nebo na Youtube pod názvem Statisíce ve vzduchu.

Přejeme příjemné sledování a spousty pošlapaných obalů.

S pozdravem Ing. Radek Staňka
pořad MOJE ODPADKY

Hmotnost	Příjmy	Náklady	Zisk / Ztráta
1,2 kg nepošlapaných PET	1,2 * 5 = 6 Kč	12 Kč	6 – 12 = Ztráta – 6 Kč
3,5 kg pošlapaných PET	3,5 * 5 = 17,5 Kč	12 Kč	17,5 – 12 = Zisk + 5,5 Kč

Bílá růže P. Antonína Šuránka, služebníka Božího pro pana Jana Dohnala

Při hlavní pouti ke cti sv. Antonína na Svatém Antonínku, která se konala 19. června, převzal pan Jan Dohnal z rukou arcibiskupa Jana Graubnera ocenění Bílá růže P. Antonína Šuránka. Toto prestižní ocenění panu Dohnalovi udělila Římskokatolická farnost Blatnice pod Svatým Antonínkem a Matice svatoantonínská za obětavou práci pro poutní místo Svatý Antonínek ve funkci důvěrníka pro farnost Hluk a za uchování odkazu svatého Antonína do dnešních dnů. Pan Jan Dohnal vykovává funkci důvěrníka pro hluckou farnost od roku 1997. Téměř dvacet let obětavě distribuuje zpravodaj a tiskoviny Matice svatoantonínské po Hluku a snaží se přispívat ke zvelebování tohoto vzácného poutního místa. I když mu roky přibývají, vykonává tuto službu rád. Pan Jan Dohnal se stal prvním Hlučanem, jemuž bylo ocenění uděleno. Gratulujeme.

IMat
Foto: Lenka Fojtíková

„Jako bílá růže, celému okolí vykvétá na Blatnické hoře, růže vonná, vydechující osvěžení a požehnání, jeví se našemu lidu bílá kaple nad Blatnicí. Ta kaple zve k sobě vytrvale všechny bratry a sestry naší milé vlasti. Poslechněme staré lidové písně Antonínek milý volá každou chvíli a přijděme se na posvátný kopec osvěžit – třeba každoročně – znova a znova. A vždy budeme radostně uvítáni.“

z kroniky P. Antonín Šuránek

Přidejte se k největší zaměstnanecké pojišťovně

211
ZDRAVOTNÍ POJIŠŤOVNA MINISTERSTVA VNITRA ČR

Přestupní termín pro změnu zdravotní pojišťovny platí od 1. července do 30. září, mezi našimi spokojenými pojištěnci vás přivítáme od 1. ledna následujícího roku.

Nabízíme spolehlivou pojistku pro vaše zdraví. Spolupracujeme s více než 26 000 lékaři a zdravotnickými zařízeními po celé ČR. Jsme otevřeni pro všechny, kdo stojí zejména o kvalitní zdravotní pojištění. Hradíme i tu nejmodernější a nejdražší zdravotní péči. Nabízíme spoustu zajímavých a výhodných bonusů pro celou vaši rodinu.

Zdravotní pojišťovna roku 2015 ABSOLUTNÍ VÍTĚZ

Přihlásit se můžete z pohodlí domova na **www.211.cz**

ZDRAVOTNÍ POJIŠŤOVNA MINISTERSTVA VNITRA ČR 211

www.zpmvcr.cz

Kola z Hluku budou pomáhat v Africe

Dvůr plný kol a nejrůznějších cyklistických součástí, takový obraz jste mohli spatřit, pokud jste v červnu zavítali k manželům Janovi a Marii Dohnalovým v Hluku č. p. 106. Z podnětu 89letého Jana Dohnala se mohli obyvatelé Hluku zapojit do dobrovolné iniciativy Kola pro Afriku.

V České republice projekt funguje již řadu let. Jeho posláním je umožnit dětem v Africe cestu ke vzdělání. Děje se tak díky sběru pojízdných i nepojízdných jízdních kol, jejich částí i náhradních dílů. Kola přivezená do Afriky, konkrétně do Gambie, pomáhají dětem cestou do školy. Africké děti musí každodenně zdolávat pěšky mnoho kilometrů do školy, což je stojí mnoho času i energie. Stává se tedy, že je rodiče nechávají doma, aby raději pomáhaly s obživou. Vzdělání, které by jim mohlo napomoci k lepšímu životu, tak zůstává stranou. Darovaná kola tedy podporují celkovou gramotnost dětí, čímž zvyšují možnost jejich pracovního uplatnění i jejich občanský status.

Během čtrnácti dnů se na dvoře manželů Dohnalových sesbíralo 80 kol a nespočet náhradních dílů. Sbírky tohoto druhu jsou neobvyklé. Zajímalo mne proto, zda je to první sbírka, kterou u Dohnalů organizovali, a jak taková sbírka probíhá.

S charitativními sbírkami mají manželé dostatek zkušeností, neboť již v devadesátých letech sbírali ošacení a vozili do Charity v Uherském Hradišti, kde bylo rozdělováno potřebným. Vzpomínají i na sběr brambor pro Ukrajinu, kde byla neúroda a hlad. Tenkrát bylo sběrné místo také u Dohnalů. A jak se předchozí sbírky lišily od této „cyklistické“? Sběr kol vyžadoval více plochy pro uskladnění kol. Dohnalův dvůr je dost rozlehlý na to, aby se všechna vešla. Sbírka se rozrůstala jen pozvolna. V prvních dnech kola přivezlo málo lidí. S blížícím se koncem termínu začala kola přibývat. Pro kola si v pátek přijeli organizátoři celostátní sbírky a měli je odvážet do Uherského Brodu, odvezli však pouze část. Když nepřijeli ani za dva dny, začala se paní Dohnalová obávat, zda si vůbec ještě někdo kola vyzvedne. Už přemýšlela, co s tolika koly a náhradními díly budou v jejich věku dělat. Její obavy však byly zcela zbytečné, neboť v pondělí se všechna kola odvezla. Nyní již putují potřebným.

Díky ochotě a obětavosti manželů Dohnalových pomohou i kola z Hluku, která by jinak skončila na smetištích, nebo jen zavazela ve sklepích a půdách.

Iveta Mátlová
Foto: Martin Křižan

Místní organizace KDU-ČSL děkuje všem dárcům kol a komponentů do sbírky Kola pro Afriku. Rovněž děkuje panu Janu Dohnalovi za obětavost a za práci spojenou se sbírkou.

Svatovavřinecké hody slovem a obrazem

Program letošních Svatovavřineckých hodů byl opravdu rozmanitý, na hudební zážitky velmi bohatý, ale nejen na ně.

U příležitosti bitvy na Luckém poli se ve čtvrtek u kapličky na Babí hoře konala mše svatá.

Jen o kousek dál – na Rajčovně v památkových domcích hrála – převážně mladému publiku, domácí cimbálová muzika Babica.

V pátek do Hluku zavítal hudebník a písničkář Wabi Daněk s doprovázejícím fenomenálním kytaristou Milošem Dvořáčkem. Zaplněný park u tvrze se zaposlouchal do známých melodií, mnozí zavzpomínali na své mládí a vrátili se ve vzpomínkách do časů, kdy trampování bylo zážitkem.

Sobotní program zahájil tradiční košt vína, který připravila trojice hluckých vinařů – Martin Polách, Vít Soviš a Marek Křápek. Návštěvníci mohli ochutnat ze 126 vzorků vín z Hluku, Dolního Němčí, Míkovic, Jalubí, Kroměříže, Šardic, Zlechova, Blatničky a mnohých dalších vinařských obcí.

Ani po koncertu Wabiho Daňka nebyla nouze o zábavu, postarala se o ni hudební kapela Merlin.

Dětem patřilo sobotní odpoledne. V parku u tvrze předvedly svým rodičům a široké veřejnosti svá zaběhlá pásma,

ale také to, co se naučily nového všechny hlucké dětské folklorní soubory: nejmladší Košuláček, Žarůžek i nejstarší soubor Hluboček. Doprovázely je hned dvě cimbálové muziky – Šefranica a CM při ZUŠ. Děti z Košuláčku měly speciální doprovod v podání tria Mirka Mitáčková (housle), Anička Surá (housle) a František Říha (harmonika). Letošní program zpestřili svým vystoupením i vítězové Hluckého slavíčka. Návštěvníci mohli slyšet Adélku Mitáčkovou, Markétku Hrdinovou, Agátku Josefákovou, Karolínku Fojtíkovou a Jirku Dohnala. Celým programem provázelo moderátorské trio – Markétka Hrdinová, Agátka Josefáková a Verunka Mátlová.

Všechny děti svým spontánním přednesem navodily neopakovatelnou a nezapomenutelnou atmosféru.

Ve stejný čas těšila posluchače na Rajčovně dechová hudba Pohoda svým pohodovým koncertem.

Ani vyznavači rocku nepřišli na letošních hodech zkrátka. Na stadionu se mohli vyřádit v rytmu pop-rockové kapely Sára.

Sobotní večer u tvrze uzavřel koncert hudební skupiny Flash Band, která přijela z Břeclavi zahrát jazzové a swingové melodie. V případě těchto mladých hudebníků platí pořekadlo – to nejlepší nakonec. Svou sehraností, zpěvem a hudebními aranžmá uchvátili skromné publikum, které vydrželo do ranních hodin.

Nedělní odpoledne otevřelo vystoupení folklorního souboru Dolňácko, které si přizvalo ke spolupráci dámský pěvecký sbor Kalina z Babic a cimbálovou muziku Višňa z Ostrožské Lhoty.

Poté přišla na řadu dechová kapela Lužničanka z partnerského města Planá nad Lužnicí.

Hodový program uzavřelo nedělní vystoupení country kapely Western.

IMat, Iveta Remeňová
Foto: Štěpán Mitáček

Mužský pěvecký sbor oslavil 45. výročí svého vzniku

Sobotní hodový večer patřil Mužskému pěveckému sboru Hluk, který oslavil neuvěřitelných 45 let. Popřát přišli nejen zástupci města a domácí Klebetnice, CM Šefranica a FS Dolňácko, ale pozvání přijaly i mužské sbory z Boršic u Blatnice, Dolního Němčí, Ostrožské Nové Vsi a Ostrožské Lhoty. K zástupu gratulantů se písničkou připojila také paní Marie Mitáčková-Dvorská.

V průběhu slavnostního večera se především gratulovalo a zpívalo. Zvláštní prostor byl věnován také vzpomínání. Oslavy výročí jsou tím nejlepším důvodem připomenout si, jak Mužský pěvecký sbor vznikl, čím prošel, co dokázal.

Na celou historii sboru zavzpomínal pan Ladislav Soviš: „..Vzpomínání začíná u roku 1960, kdy na Dolňáckých slavnostech vystupuje vždy sbor složený ze starých zpěváků a muzikantů, kterých však rychle ubývá a postupně jsou od roku 1965 začleňováni i mladí folklorní příznivci většinou z kroužku, ale i ti co něco pochytili od starších např. při večerní zpívání po dědině, krojovém plese nebo v kroužku. Do roku 1965 tedy žádný organizovaný pěvecký sbor není. A to nejen v Hluku, ale i v širokém okolí na Slovácku žádný sbor neexistuje. Dokonce i na Horňácku vystupují na tzv. „větrné hůrce“při Horňáckých slavnostech narychlo vytvořené sbory. Doté doby by ani prakticky neměly možnost nikde pravidelně vystupovat. Až po rozvoji folklorních kroužků, se v některých dědinách začíná se sborovými zpěvy. Někdy v 80 letech vznikají první sbory a to např. v Lipově, Ždánicích, Mor. Nové Vsi, Kyjově, Mistříně, Buchlovicích, Velké nad Veličkou atd. a tak vzniká i možnost vzájemného pozvání k vystupování na místních folklorních akcích.

Je tomu tak i v Hluku, kdy se po dohodě s Jožkou Poláchem ustanovuje roku 1971 sbor mladých zpěváků. Zprvu měl 6 členů (Ladislav Soviš, Jan Hájek, Jaroslav Rybnikář, František Straňák, Vavřín Dufka a Václav Hájek). Vedoucím se stal pan Jan Hájek, sbor se scházel na tvrzi, nejprve v místech dnešní knihovny, poté v malém sále. Zpracovávali písně z Dolňácka, první série písní byly „Když jsem já šel přes ty hory“ a „Když jsem já šel přes Nadaj,“ které zpívají dodnes. Mezi první písně patřily i sedlcké nebo píseň Na téj hluckéj věži. Vystupovali především na Dolňáckých slavnostech, chodili na vánoce s koledou po dědině až do půlnoční a také společně chodili například na šlahačku.

Devadesátá léta jsou pro MPS léty nejaktivnějšími, je to dáno také tím, že v okolí vznikají hojně mužské i ženské pěvecké sbory, proto se pořádají akce, na které se tyto sbory navzájem zvou.

Od té doby chlapi navštívili spoustu akcí ať už doma v Hluku: krojový ples, fašank, kulturní pořad na tvzi, Dolňácké slavnosti, košt slivovice, vinobraní, vánoční koncert v kostele, zabijačka, večery seniorů, vystupování při vánočním posezení se staršími občany, setkávání na Babích horách atd., tak i v jiných obcích např. Bukovany, Vlčnov (zpívání s Burčáky na jízdě králů), Buchlovice (sečení trávy, vinobraní), Velká nad Veličkou, Ostrožská Lhota (sečení trávy), Strážnice (Folklorní festival Strážnice), Uherské Hradiště (Slavnosti vína), Planá nad Lužnicí, Praha (Navalis) atd...

Třikrát se dokonce podívali i do Holandska poprvé v roce 1991 spolu s FS Dolňácko a CM Dolňácko, podruhé v roce 2006 s CM Babica a naposled před šesti lety za doprovodu DH Polahoda a CM Šefranica.

Mužský pěvecký sbor nejen navštěvoval akce, ale i pěknou řádku akcí založil, mezi ně patří košt slivovice, sečení trávy, zpívání pod hluckou tvrzí, novoroční koncert, nebo zabijačka na domcích aj.

Nyní se schází jednou týdně ve věži na tvrzi. V současné době má MPS 16 členů.

V loňském roce předal vedení, ze zdravotních důvodů, pan Jan Hájek panu Ladislavu Sovišovi, stále však zůstává aktivním zpěvákem.“

Ladislav Soviš a Iveta Remeňová
Foto: Štěpán Mitáček

Kde hledat Lucké pole?

Krajina v podhůří Bílých Karpat vypadala ve 12. století zcela jinak než dnes. Po devíti stech letech vývoje žijeme v prostředí kultivovaného a momentálně klidného pohraničí. Obklopují nás široké lány scelených polí a blíže k hranicím s dnešním Slovenskem louky, které se místy podobají spíše pěstěnému anglickému parku než zemědělské krajině. Za dob Přemyslovců však jihovýchodní hranice Moravy s Uhrami byla divokým nárazníkovým pásmem porostlým převážně hvozdy lesů. Panovníci obou států se zde často střetávali a většinou s nepříliš dobrými úmysly. Kraj mezi řekami Váhem, Olšavou a Moravou byl zván Lucká provincie a až do roku 1116 byl místem mocenských svárů a hraniční přetlačované. Snad jen lapkové a vyděděnci se zde usazovali, aby unikli dosahu tehdejšího „práva".

Změna tohoto neutěšeného stavu, kdy si uherští i čeští panovníci nárokovali strategické pohraniční území při levé straně řeky Olšavy, nastala po bitvě, která se odehrála na „poli" jménem Lucsko. Tehdy se na plánovaném „mírovém střetnutí" právě v krajině Luckého pole setkala vojska českého knížete Vladislava I a uherského krále Štěpána II. Za nejasných okolností nakonec došlo ke střetu vladařů i jejich poddaných s výsledkem, který z historické perspektivy potěšil panovníky zemí Koruny české. Po vítězné bitvě, kterou popisuje několik písmáků včetně kronikáře Kosmase, se totiž hranice mezi Uhrami a Moravou ustálila na hřebenu Bílých Karpat. Levý břeh řeky Olšavy tak už navždy zůstal pod správou českého státu. Bitva na Luckém poli se tímto stala důležitým historickým okamžikem, jehož důsledky jsou platné do dnešní doby.

Přesná lokalizace vojenského střetu není po devíti stech letech možná. Napovědět se nám snažili a snaží různí badatelé či písmáci, ale zcela věrohodné indicie vedoucí k lokalizaci Luckého pole neexistují. Ostatně provincie Lucko byla tak rozsáhlá a řeka Olšava tak dlouhá, že najít místo v její levobřežní krajině, kde 13. května 1116 došlo ke krvavé bitvě, je spíše námětem pro spekulace než pro osvětovou debatu. Dopátrat se pravdy snažil též historik Metoděj Zemek, který v 70. letech minulého století vydal vědeckou práci, ve které Lucké pole lokalizoval do prostoru mezi obcemi Dolní Němčí, Slavkov a Nivnice. Vycházel z vlastního terénního výzkumu a pomístních názvů některých blízkých lokalit. Jeho dedukcím napovídala mezi venkovany zažitá místopisná jména jako Lusko, Tábořisko či Podbojisko. Nejen odborná, ale i širší veřejnost tuto historickou domněnku tehdy přijala a Lucké pole bylo dokonce zaneseno do turistických map. Skutečné pravdy o bitevním poli se pravděpodobně nedobereme, ovšem fakt, že před devíti sty lety se mezi Olšavou a hřebenem Bílých Karpat odehrál důležitý mezinárodní střet, je nezpochybnitelný. I proto si tuto událost obyvatelé některých obcí z bělokarpatského podhůří letos připomínají.

V Dolním Němčí proběhla na jaře vlastivědná přednáška, u kapličky pod Babí horou mezi Hlukem a Boršicemi zase bohoslužba věnovaná obětem pohraničních střetů. Na podzim 27. října se chystá debata historiků na hlucké tvrzi. Před dokončením je též turistická trasa, která za pomocí questu neboli šifrovačky propojí celkem čtyři obce. Jejím tematickým středem bude místo s nově vztyčeným památníkem u Dolního Němčí. Právě tam byl už na jaře vysazen dub, který bude brzy stínit opracovaný pískovcový kámen s vytesaným nápisem Lucké pole a letopočty 1116 – 2016. Ne snad proto, abychom po devíti stech letech určili skutečné místo dávného pohraničního střetu, ale především proto, abychom si připomenuli událost, jejíž výročí si zaslouží trvalejší pozornost než jen zpravodajskou zmínku v regionálním tisku. Seriál šesti článků nazvaný Pátrání po bitvě na Luckém poli, který vycházel na přelomu července a srpna ve Slováckých novinách, však za připomenutí jako čtenářský tip stojí. I díky němu se případní čtenáři dozví, že procházení historií je dobrodružné a plné různých překvapení. Dohady opředené Campo Lucsko nevyjímaje.

Až tedy pojedete po cyklotrase od řeky Moravy k úpatí Javořiny či opačným směrem, jistě se symbolickému památnému místu nevyhnete. Najdete ho na východním okraji Dolního Němčí při křížení cyklostezek směřujících ze směru od Hluku k Nivnici a Slavkovu. Vzpomínkové setkání k výročí bitvy na Luckém poli se slavnostním odhalením památného kamene je naplánováno na sváteční odpoledne 28. října.

PhDr. Petr Slinták
koordinátor výročních aktivit

Skautský tábor

Vrcholem života ve skautském oddíle je každoroční letní tábor pod širým nebem. Jsou to dva, ne-li více, krásné týdny, kdy se člověk může denně spokojeně dívat na oblohu, brouzdat své bosé nohy v ranní rose, poslouchat šumění stromů, cvrkot cvrčků... A nejen to. Je to příležitost zažít dřinu, naučit se mnoho dovedností a také zažívat opravdové vztahy, budovat důvěru. Zkrátka skautský tábor je opravdu plný dobrodružství, které mělo možnost letos zažít 30 00 dětí z celé naší země.

Na tábor se připravujeme určitou dobu předem. Má to své důvody a jisté výhody. Náš letošní oddílový tábor se uskutečnil na střediskové základně U Širokého dubu ve Starých Hutích. Strávili jsme zde krásných 14 dní. Pršelo nám zřídka, modravou oblohu jsme viděli snad každý den. Kolem dokola krásná příroda a 25 nadšených světlušek, vlčat, skautů, skautek a činovníků. Naším domovem byly typické skautské podsadové stany, které v roce 1913 vyrobil vůdce Jaroslav Pulkrábek. Od té doby si nějak neumíme pořádně představit český skautský tábor bez tohoto „vynálezu“.

Na skautském táboře máme tzv. celotáborovou hru s určitým tématem. Od tohoto tématu se odvíjí rámec tábora, určité hry. Členy dělíme na družiny a ty proti sobě soutěží a snaží se o to, aby byly co možná nejlepší. Letošním motivem táborové hry byl starověký Řím. Jednotlivé družiny měly za úkol svrhnout vládu Julia Caesara. Užili jsme si urputné souboje, i usmiřování, mnoho srandy...

Smyslem skautského tábora je vést a učit samostatnosti, spolupráci v partě kamarádů, orientaci v přírodě či třeba vaření. K táboru patří i spousta her, tradičních skautských obřadů. Typické pro skautský tábor je také to, že se na něm všichni podílejí. Od těch nejmenších až po nejstarší. Vše děláme v souladu skautské myšlenky.

Našemu oddílu letošní tábor skončil, ale naše činnost od září opět funguje. Rádi bychom do našich řad pozvali děti, které touží po dobrodružství, po partě kamarádů, chtějí poznávat přírodu, zahrát si spoustu zajímavých her, zkoumat svým pohledem tento svět...

Jestliže vy jako rodič uvažujete, kam byste vaše dítě přihlásili, dejte ho třeba k nám do skautu.

Přesvědčená o smyslu skautské činnosti je i herečka a moderátorka Ester Janečková: „Ve skautu jsem jako dítě byla nadšená tím, že nám vedoucí dali důvěru, že leccos dokážeme. Řekla bych, že v dnešní době je to ještě důležitější. Že se z dětí často dělají neschopné, nesamostatné bytosti. Raději ať sedí u počítače, aspoň se jim nic nestane. Skaut naopak dostane do ruky sekyrku, pilu, naučí se s ní zacházet, je schopný ohlídat v noci tábor. Ze společnosti se vytrácí důraz na to, aby děti věřily samy sobě a také svým kamarádům, že jim v těžké situaci pomohou. Věřím, že skaut v dětech toto zdravé sebevědomí probouzí.“

Na našich webových stránkách se dozvíte potřebné informace www.kon-tikihluk.cz

Kon-Tiki

Švestky, trnky, slivovica…

To je dnešní aktuální téma. Někteří si už „obrali“, jiní ještě pořád „obírají“. Ale – moravští Slováci dobře ví, jak s „naobíraným“ naložit ... A je zajímavé, že všechny slivovice mají stejný základ a přitom je každá jiná ...

Sazenice švestek přivezl z Francie už Karel IV. a není divu, že se jim po dlouhá staletí i tak říkalo – karlátka. Největšího rozmachu ovšem došly až ve dvacátém století a zhruba před padesáti lety nebylo zahrady, v níž by švestka chyběla. Využitím byla vhodná jak pro gurmána, tak pro léčitele i prostopášníka. Svou oblíbenost ale postupně ztrácela s vývojem zhoubné nemoci – šarky. Po mnoho dalších let byly šlechtěny odrůdy šarce odolné, ale k úspěchu vedlo až vykácení starých a napadených stromů, původců nemoci. Dnes existuje víc jak dva tisíce druhů švestek, pološvestek, slív, rynglí či mirabelek. V regionech mívají různá označení, lišící se významem: trnka, luskačka, durancija, pavlůvka, špendlík. A vězte, že švestka z Hluku není švestkou ve Vlčnově, kde je švestka to, co je v Hluku pavlůvka... Nic to ale nemění na skutečnosti, že vdolek z obou je domácí lahůdkou, že trnky či povidla, kompoty, křížaly – a nakonec aj slivovica – jsou delikatesou.

Vaření trnek (tedy povidel) bylo dříve běžnou záležitostí. V obci či na dědině bylo několik domů, v nichž se povidla připravovala. Dnes se vaření trnek stává už jen tradicí v některých obcích: tam, kde je jednak potřebné zařízení k dispozici a jednak chuť tradici zachovat. Do velikého, výhradně měděného kotle se nasype potřebné množství (několik kbelíků) dobře uzrálých („zcvrkávajú sa u stopky“, říkali naši dědáček), kvalitních, odstopkovaných a vypeckovaných trnek luskaček. „Na dno sme dávali trochu vody, tak půlitra, enom pro ten první moment.“ Na prudkém ohni a za stálého míchání by měla směs probublávat. Po několika hodinách (zpravidla tři až pět) se odpaří voda a vznikne polohustá šťáva, podobná řídké marmeládě. Tu je třeba z kotle vybrat, zcedit a odstranit slupky. A to je doba pro první ochutnávku, protože „lízačka“, jak jsme jí my děti říkaly, to je něco, co už víckrát v roce nikdo neochutná. Tedy „lízačkou“ se znovu kotel naplní a na pozvolném, citlivě polénkama živeném ohni se směs znovu vaří. Vaří se dotud, až „trnky začnú tuhnút a jakdyž sa připalovat“. Ten cit pracovat s ohněm a umět povidla v pravou chvíli odstavit, ten byl dán dlouhou praxí a obecně platilo, že čím byly „trnky“ tmavší a hustější a čím lepší na „lízačce“ drží, tím déle vydrží. Horké trnky se plnily pod pergamenový papír do hrnců či sklenic a kdo chtěl skutečnou dobrotu, přidával na povrch lžičku rumu. Dnes lze všechno koupit, v Tesku, Kauflandu a v jakémkoliv množství, ale takové, tak jak si z mladých let pamatuju, takové ne. A krajíc chleba namazaný čerstvýma a voňavýma trnkama ...

„A protože zákusků či jiných dobrot nebývalo,“ dodává dědeček Mořický, „trnky sa aj sušívaly. Tak jak jabka a hrušky. Co já pamatuju, na Horním konci byla veliká sušárna u Píšťků, v čísle 103. Tam bylo dycky ludí! Ovoce sa rozložilo na velikých lésách, strčilo do sušárně a pomály přikládalo, polénko za polénkem. Dobře usušené sa věšalo do komory v plátěných pytlíkách a uchovávalo na zimu.“ Kde naši na Dolním konci sušili, nevím. Ale pamatuju si, jaká to byla dobrota, když jsme v zimě v neděli odpoledne došli k babičce a tam zavoněly vařené křížanky!

Faktem je, že sušit či vařit trnky chtěly ženské. Chlapi – to ale nahlas z ryze praktických důvodů nemohli říkat – se snažili prosadit vaření v co nejmenším množství. Proč? Jim bylo jasné, že o co víc se trnek uvaří, „o to méň ostane na slivovicu“ – nápoj pro náš kraj charakteristický.

Základem pro slivovicu musí být kvalitní ovoce s vysokým obsahem přírodního cukru, bez známky hniloby. Vím, že dědeček vlčnovský otrhávali i stopky, aby pálenka „nenésla“ žádné jiné chutě. Princip zná určitě každý, učili jsme se ho ve škole. Dobře vyzrálé ovoce se uloží do beček (dříve byly výhradně dřevěné, dnes plastové) a nechá se kvasit. Po šesti až osmi týdnech je hotovo. Vzniklá směs, již obsahující alkohol, vyplaví na povrch zbylé části kvasu a je připravena pro „vypálení“, tedy destilaci. Dříve na saních (byl-li sníh), káře či jiném vozíku pěšky, dnes samozřejmě autem, dopravil pěstitel směs do obecní pálenice. Proces destilace je zdlouhavý. Pamatuju, že někteří chlapi byli v pálenici i tři dny, protože „bylo nutné přikládat pod kotel a to néni enom tak, to néni práca pro jedného,“ říkávali doma. Už tam si navzájem koštovali kvalitu, pěkně jeden druhému. A ani potom nemívali slivovici jen pro sebe: sloužila pro „rozdaj“ a také pro ochutnání jiným, jako výstavní kus, jako chlouba každého. A protože byl výsledek dlouho očekávaný a podložený mnohdy až láskyplnou snahou, dodávali: „Tú nemožete kúpit, tú možete enom zadarmo dostat.“ A o to víc si jí potom vážíte i jako „desinfekce“. Zkuste vyjet třeba do Egypta bez léku ve skle a tvrdit, že jste ze Slovácka ...

A při každé z těchto akcí se dlouho do noci zpívalo a besedovalo. Ženské o tom, kdo s kým a která s kterým, chlapi o podstatnějších věcech: o politice, o tom co bylo a bude. A vždycky si měli o čem vykládat.

Dnes už to tak není. A tak to bývalo a možná, že ještě někdy i bude ...

Jelénkovi

Hlucké mažoretky opět odjíždí reprezentovat naše město do zahraničí

Hlucká děvčata, pod vedením Venduly Markové a choreografky Petry Prajzové, si na červnovém mistrovství České republiky vybojovala postup na Mistrovství Evropy. Soutěž letos proběhne začátkem října v Anglii ve městě Crawley. Početná skupina mažoretek obětovala své volno a letní dny trávila v tělocvičné a pilně se připravovala. Tato 29členná skupina děvčat ve věku 11–17 let vyrazí až za kanál La Manche.

Cesta bude velice dlouhá, ale také finančně náročná. Proto bychom touto cestou velmi rády poděkovaly všem našim sponzorům. Jmenovitě: městu Hluk, Domu dětí a mládeže Hluk, firmě Hanon Systems Autopal, s. r. o., a v neposlední řadě paní Gálové.

Ohlédnutí za mistrovstvím České republiky

Nejvyšší možné soutěže v ČR se zúčastnily hned 3 skupiny hluckých mažoretek – k skupina se show a Minivčeličky i Mazlinky, které se na toto národní finále musely probojovat přes dvě postupová kola a přes několik zkušených skupin z celé Moravy a Slezska. Minivčeličky se mistrovství ČR zúčastnily vůbec poprvé ve své kariéře a hned z toho, v nejpočetnější kategorii, bylo krásné 4. místo na MČR. Mazlinky byly letos ve své kategorii nováčky a obsadily také krásné 4. místo na MČR. Do Hluku jsme si tedy z lázeňského města Poděbrady odvážely dvě „bramborové“ medaile. Všem děvčatům děkuji za vzornou reprezentaci a za tak krásně zakončenou sezónu 2016.

Trenérka Vendula Marková

Zájmové kroužky na domě dětí a mládeže

Na Domě dětí a mládeže v Hluku jsou zajišťovány mimoškolní aktivity a vyžití pro děti i dospěláky. Pro školní rok 2016–2017 otevíráme 27 zájmových kroužků a klubů:

Dobrodružné a technické kroužky

- **Hlucký BIL-GATES** (počítačový kroužek)
- **Kutiláček MERKUR** (kroužek pro nejmenší kluky a holky, kde staví modely z legendární stavebnice Merkur)
- **Lovci pokladů** - GEOCACHING (hra, která vytáhne děti za dobrodružstvím do přírody)
- **RYBÁŘI** (tradiční kroužek pro kluky i holky)
- **STŘELECKÝ** kroužek (kroužek pro kluky a holky od 10 let)

Tvořivé a naučné kroužky

- **TVOŘÍNEK** (kroužek klasických i netradičních výtvarných metod)
- **KERAMIKA** s výtvarkou (vhodná pro kluky a holky od 4. třídy)
- **PŘEDĚLEJ SI SÁM** (z nepotřebných věcí si vyrobíme krásné a funkční dárky)
- **MLSNÁ VAŘEČKA** (kuchařinkový kroužek pro mlsné jazýčky)
- **PATCHWORK** (kroužek pro děti se zájmem o tuto tvořivou techniku)
- **DESKOVÉ HRY** (pro ty, kdo se rádi baví, máme připravené známé i nové hry)
- **POHÁDKOVÉ ZPÍVÁNÍ** (i ti nejmladší se naučí zpívat známé pohádkové písničky a při nich si i zacvičí)
- **KDYŽ ALENKA STŮNĚ** (zdravotní kroužek pro děti 1. až 3. tříd)

Pohybově-hudební kroužky

- **BASKETBALOVÁ PŘÍPRAVKA** (sportovní koužek pro kluky od 5 do 7 let)
- **MAŽORETKY** je soubor tradičních zájmových kroužků na DDM, které jsou rozděleny do více skupin
  - Divošky (pro děti 2. tříd)
  - Mazlinky (pro děti ve věku 13–15 let)
  - Minivčeličky (pro děti ze 3. a 4. tříd)
  - Přípravka (pro děvčátka ve věku 4–6 let)
  - Včeličky (pro děti z 5. a 6. tříd)
- **POP-DANCE**
  (pro děti od 4 let, které mají rády pohyb a tanec)
- **ROZTLESKÁVAČKY** (pro děti ve věku 8–13 let)

Ostatní aktivity na DDM

- **ANGLIČTINA** pro dospělé (výuka začátečníků i pokročilých)
- **FOLKLORNÍ „Okluky“** (taneční soubor pro kluky i holky)
- **HLUCKÝ KLUB MAMINEK** (v našich klubovnách se hrají a spolu seznamují maminky s předškolkovými dětmi)
- **Loutkařský klub EMIL** (energické matky sdružené do loutkařského klubu)
- **PATCHWORK** pro dospělé zájemce o tuto tradiční techniku

Co se u nás událo v minulém školním roce

Nejde vypsat všechny akce a aktivity, které jsme jen v letošním roce uspořádali. Na to by jedno vydání Hluckých novin ani nestačilo, proto vám připomeneme jen několik z nich. V minulém školním roce jsme otevřeli 35 zájmových kroužků, kterých se pravidelně účastnilo 345 členů. Uspořádali jsme 136 jednodenních akcí s 7 125 účastníky a jenom přes prázdniny se na 7 táborech a vícedenních akcích zrekreovalo 136 účastníků.

Tradiční jednodenní akce:
- strašidelné NOCOVÁNÍ ve věži
- OČISTA Husí hory – CITO event
- MARATON her a merkurování
- filmový MARATON
- Ručníkový den
- pohádková představení Loutkového divadélka EMIL

Netradiční jednodenní akce:
- **BALONKY pro JEŽÍŠKA**

Předvánoční charitativní akce vypouštění balonků s přáníčky má v České republice mnohaletou tradici. Letos jsme se této akce zapojili i my v Hluku. K balonku každé dítě i dospělák dostal přáníčko, které si podepsal a pak i s balonkem vypustil do oblak. Tuto charitativní akci finančně podporuje Nadační fond pomoci Karla Janečka a mediálně podporuje rádio Impulz.

- **VÁNOČNÍ dílničky na DDM**

Podobně jako ve Vídni, i u nás na domě dětí si děti sami vykrojily a upekly vánoční cukroví, ozdobily perníčky, nebo vytvořily malý vánoční dárek. Vše si pak odnesly domů. Obrovská návštěvnost nás nejenom potěšila, ale ukázala, že máte rádi vůni Vánoc, koledy a chuť vánočního punče. Všichni jsme viděli, jak dětem zářily oči a jak se při práci snažily.

Tradiční vícedenní akce:

GEO CYKLO-tábor

Letošní, již 5. ročník tohoto pobytového tábora měl základnu v rekreačním středisku Mlýnky. Tábor byl opět zaměřen nejenom na hry a relaxaci v přírodě, ale hlavně na lov pokladů – kešek v oblasti Strážnice a Radějova.

Vídeňské ALPY

Pro letošní rok jsme připravili turistický a prožitkový zájezd do oblasti Puchbergu, které se říká Vídeňské Alpy. Účastníci si užili nejenom nádhernou přírodu, turistiku, ale i prohlídku Vídně, projížďku po největším evropském jeskynním jezeře Seegrote a svezli se i známou semmeringskou vysokohorskou železnicí.

ENŽSKÁ STEZKA na kolech

5. ročník oblíbeného cyklo-expedičního zájezdu do Alp. Pro letošní rok jsme připravili putování po březích řeky Enn, která prochází malebnými alpskými údolími jižního Rakouska. Začíná nad městečkem Flachau a končí v Dunaji nedaleko města Enns.

Dobrodružné a tvořivé prázdniny

Na letošní letní prázdniny jsme pro vaše děti připravili hned 3 příměstské tábory :
- Prázdniny plné zábavy (Na každý den jsme připravili pestrou činnost od her a tvoření až po návštěvu aquaparku, Kovozoo, ZOO v Hodoníně a jiné aktivity.)
- Výtvarný ateliér (Účastníci si vyzkoušeli nové a netradiční techniky a vyrobili si spoustu pěkných dárečků.)
- Mažoretkový příměstský tábor (tábor byl věnován pohybovým a tanečním aktivitám, přípravě mažoretek, hrám a ostatním zábavným, činnostem.)

Výhodou těchto táborů je, že děti přicházejí ráno, mají na každý den zajištěný odborný pedagogický dozor, program a stravování. Odpoledne pak odchází domů, a tak nenocují mimo domov.

POZVÁNKA NA AKCE DDM

Akcí, které jsou domem dětí a mládeže pořádané, je spousta. Sledujte naše www stránky, protože zde se budou další průběžně objevovat. I touto cestou chceme děti, rodiče, ale i ostatní spoluobčany pozvat alespoň na ty nejbližší.

• **SVĚTLUŠKA** – sbírka pro nevidomé
Tradiční humanitární sbírka, jejíž veškerý výnos je věnován na podporu nevidomých a slabozrakých, využití je kontrolovatelné na webu sbírky.

• **Mistrovství Evropy mažoretek**
V říjnu letošního roku se zúčastní 30 členek mažoretek DDM mistrovství Evropy v Anglii.

• **Strašidelné NOCOVÁNÍ ve věži**
Ani letošní rok nebude výjimkou a na Dušičky hlucká tvrz ožije světýlky, strašidelnými pověstmi a taky smíchem těch, kdo se nebojí anebo bojí rádi.

• **BALONKY pro JEŽÍŠKA**
I letos se připojíme k předvánoční charitativní akci vypouštění balonků s přáníčky před hluckou tvrzí.

• **VÁNOČNÍ dílničky na DDM**
Vzhledem k ohlasu z minulých Vánoc budou tyto sváteční dílničky na domě dětí a mládeže otevřeny před rozsvěcováním městského vánočního stromku i letos.

Z pohádky do pohádky

Tradiční pohádkové putování již šestým rokem ohlašuje konec prázdnin. Ani letos tomu nebylo jinak. Devět hluckých organizací a spolků opět spojilo své síly, aby dětem připravilo pohádkovou cestu kolem potoka Okluky. Na startu děti přivítaly čertice – členky loutkového divadla EMIL, poté děti putovaly za Červenou karkulkou, kterou zajistili hlučtí myslivci. Připojili se také rybáři, dům dětí a mládeže, divadlo Bumbác, soubor Okluky, mateřská škola a hlučtí hasiči. Nechyběl ani pan Antonín Koňařík a jeho stanice Fauna Hluk s ukázkou dravých ptáků. Občerstvení zaštítilo město Hluk a skákací hrad zdarma zapůjčila realitní agentura RE/MAX. Sladkou odměnu si mohly děti vyzvednout v Cukrárně U Žajdlíků. Manželé Žajdlíkovi také v letošním roce darovali dětem zmrzlinu a ledovou tříšť, za což jim patří velké poděkování.

IMat
Foto: Štěpán Mitáček

Kde jsme v mládí tancovali

Čas nás neúprosně dostává tam, kde již nastává vzpomínání na mladá léta, a o tom bych dnes ráda něco napsala. I já se dnes řadím mezi pamětnice. Ráda jsem tancovala i zpívala, a tak jsem určitě protančila i nějaké boty. Dnes je tomu zcela jinak. Kolena již začínají bolet, ráda posedím a dívám se, kdo ještě takový problém nemá. Je zajímavé, že doba mládí se nám odvíjí, jako by to bylo včera, ale o tom, co bylo včera, je potřeba mnohdy hodně zapřemýšlet.

Dnes se vracím ve vzpomínce do dětství, kdy jsme po válce jako děti běhaly k Míškům „cimentářům“ na konci Hluku. V prostorné dílně se dělaly betonové skruže z připraveného „mišuňku“. Po vymetení se část prostoru připravila na taneční parket. Sešla se omladina, harmonikář a o zábavu bylo postarané. Jako děti jsme se tam plantaly a užívaly jsme si to každý po svém. Těm odrostlejším mnohdy již začínalo srdce jihnout láskou.

Když jsem to vzala od dolního konce, tak nemohu přejít hospodu „Nemravovu“. Tam se většinou konaly svatební tancovačky, holubářské plesy a fašankové veselí ukončené pochováváním basy. Páni muzikanti Mikulec a Toman Dufka vždy řádně připravili program k tomu účelu. Z každého a ze všeho si dokázali udělat patřičnou srandu. Smíchem byli odměněni za každé veršování.

Tančit se chtělo v každé době a za každého režimu. Oblíbeným tanečním parketem byly „mlatevně“. Zametla se sláma a plevy pokropené vodou. Tak tomu bývalo také „U Hájků u hrušek“. Hájkovi kluci nikdy nebyli od věci, měli rádi partie a veselí. Těm starším zahrál k tanci Jožа na harmoniku. S oblibou se tančilo i bosky. Mladší Jan vystřídal bratra pro mladší ročníky a zábava pokračovala dál. Tanec a zpěv při dobrém vínku vydržel až do noci.

Pomalu jsme na náměstí, kde byla hospoda „U Šumpulců“, kde se taky občas tančilo. Pro všechny mladé byl ale přitažlivější „Liďák“, jehož majiteli byla rodina Hronkova, která měla dvě děti. Manželem jejich dcery byl akademický malíř p.Smítal. Malba stropu v našem kostele byla jeho výtvarným dílem. Na Liďáku, vedle výčepu, přes chodbu byl

velký sál, kde se během celého roku konaly různé taneční zábavy, plesy a hrála se tam taky divadla a uprostřed sálu byla zavěšena velká zrcadlová koule, která odrážela světelné efekty. Rovněž maškarní plesy měly své zastoupení. Po odmaskování čekalo přítomné mnohdy překvapení, kdo se pod maskou skrýval. O tom všem jistě ví několik generací.

A jsme stále na náměstí, tentokrát v hospodě „U Svadbíků“. Kromě výčepu se i tady konaly různé zábavy.

Po prodeji tohoto velkého stavení došlo k jeho zbourání. Na tomto prostoru vyrostlo nákupní středisko „Jednota“.

Největší sál byl na „Obecním“. V čele hrála kapela a u dveří v koutě stála děvčata, čekající na vyzvání k tanci od toho svého, oblíbeného tanečníka. Mládenci seděli u stolů. Konaly se zde plesy a různé taneční zábavy. Děvčata pořádala např. zábavu kytičkovou, zástěrkovou, tančily se staré lidové tance atd.

A jsme na „Sokolovně“. Tam jsme chodili do kina, byly tam pořádané různé tancovačky, ale hlavně plesy. Pod jevištěm byl prostor zvaný „Peklo“, který byl velmi oblíbeným místem pro partie zpěváků. V současné době je Sokolovna ve velké přestavbě, ale jistě v každém z nás zanechává pěkné vzpomínky na prožité mládí.

Na taneček jsme také chodili do přírody, a to do háje „Hlubočku“. Tam hrála hudba vždy v neděli odpoledne. I toto místo mělo svoje kouzlo. Na zpáteční cestě nebyla mnohdy pro děvčata nouze i o nějaký ten doprovod.

Za taneční zábavou jsme jezdili také na kole, a to na „Babí horu“. U „Palácké chaty“ byla malá přehrada a betonový parket. Při hudbě našeho mládí jsme tam vydrželi tančit až do pozdních hodin.

Tak jsem si dnes zavzpomínala a doufám, že se mi podařilo většinu dříve narozených vrátit alespoň ve vzpomínkách do našeho mládí, které bylo proti dnešní době velmi skromné, ale moc krásné.

Vzpomínala: Emilie Morozová

Kempy Michala Kadlece v roce 2016

Letos se konal už 5. ročník fotbalových kempů Michala Kadlece, tak jako vždycky proběhlo zahájení ve sportovní hale v Hluku, záštitu převzal několikanásobný fotbalový reprezentant ČR a rodák z Uherského Hradiště Michal Kadlec.

V roce 2016 proběhl první turnus v termínu od 3. 7 do 8. 7. a zúčastnilo se ho 66 dětí, druhý turnus se konal v době od 11. 7. do 16. 7. a zúčastnilo se ho 48 dětí z celé republiky, kromě našich slováckých kluků z Uherskohradišťska, také děti z Kroměříže, Hodonína, Zlína, Brna, Ostravy, dále to byly děti i z Prahy, okolí Šumavy, Českých Budějovic, ale také velmi sympatičtí kluci ze Slovenska, a to okolí Bratislavy, a byl tady také účastník z USA, konkrétně z Pittsburgu. Slavnostní zahájení proběhlo na sportovní hale, bohužel se ho nezúčastnil Michal, který po přestupu z tureckého Fenerbahce Istanbul do pražské Sparty musel nastoupit do přípravy, protože Sparta Praha začínala evropské poháry velmi brzy. Zahájení se zúčastnili fotbalisté ligového Slovácka – Veliče Šumulikovski a brankář Milan Heča.

Hlavní organizátor kempu Aleš Zlínský pro svěřence připravil velmi bohatý program. Hned po zahájení se účastníci rozloučili s rodinou a nastoupili na první trénink. Během turnusu absolvují mladí fotbalisté 12 tréninků. Na kempu kluci nejvíce trénují tzv. Coerverovu metodu (učení fotbalových dovedností vhodná pro všechny hráče, ale hlavně uzpůsobená pro děti mezi 5.–14. rokem bez rozdílu jejich schopností, dále se zaměřují hlavně na individuální dovednosti, samozřejmě nechybí fotbálek a další soutěže. Děti jsou rozděleny do skupin podle výkonnosti, tréninky vedou

profesionální trenéři z 1. FC Slovácko, a to šéftrenér kempu Mgr. Ondřej Machala, Tomáš Stýskal, Miloš Hlaváček, Robert Blažko, asistentkami jsou reprezentantky ČR ve fotbale Monika Cvernová, Nikola Sedláčová, Evča Kristýnová a Katka Strožová.

Kromě tréninků se účastníci podívali do Zlína, a to Laserového centra, do Smajlíkova v Uherském Hradišti. Trenéři organizují řadu dalších zajímavých soutěží ve stolním tenise, florbalu a fotbalových dovednostech. Vždy je to o velmi hodnotné ceny, jako jsou originální dresy s podpisem Michala Kadlece, jeho originální kopačky a také řadu cen, které věnují sponzoři kempu, např. playstationy, tablety. Ceny jsou rozdány vždy při vyhodnocení, které je spojeno s opékáním špekáčků, a to vždy večer před ukončením turnusu. Celý večer mají kluci volnost a mohou se na hřišti TJ Spartaku Hluk vyřádit až do úplného setmění, kdy jedinou povinností je vyhodnocení a vyhlášení výsledků. Kempu se účastní řada kluků po několikáté, protože jsou spokojeni s podmínkami, které zde v Hluku jsou. Kromě travnatého hřiště je to i sportovní hala, kde kluci tráví hodně času, jak z rána, tak i večer. Cení si také trenérských kvalit z řad trenérů 1. FC Slovácko, hodnotných cen, které jsou zde udělovány, a také kvalitního vybavení, včetně míče, který každý účastník dostane hned při nástupu.

Komplex sportovního areálu je vždy velmi dobře připravený, za což je nutné poděkovat řediteli komplexu, panu Karlu Bojkovi, a hlavním partnerům kempu panu Trubačíkovi, firmě Bobík a AZ Sport Agentuře, která zajišťuje v rámci kempu veškerá dětská sportovní pojištění pro účastníky.

Antonín Zlínský

Reakce na článek „Historický úspěch mladších žáků na atletických závodech“

Se smíšenými pocity jsem přečetl příspěvek p. učitele Žajdlíka s titulkem Historický úspěch mladších žáků na atletických závodech, který byl otištěn ve 2. čísle Hluckých novin. Sdělení o historickém úspěchu družstva není přesné. Mladší žáci tuto soutěž v 70. letech minulého století v okrese jednou vyhráli, jednou byli druzí, roku 1975 byli v rámci Jihomoravského kraje druzí. Toto družstvo vyhrálo pak v roce 1977 tuto soutěž už v kategorii starších žáků v rámci České republiky. Právě tento úspěch bych s nadsázkou označil za historický. Domnívám se, že tyto údaje by se našly ve školní kronice z těchto let. Pokud se týká školních rekordů, předkládám ji podle tříd:

Všechny výkony byly dosaženy na oficiálních závodech – počínaje okresem, rekordy z výuky či tréninku se neevidovaly.

Na druhé straně mě velmi potěšilo překonání letitého rekordu ml. žáků ve skoku vysokém Filipem Krpalem. Výkon 155 cm je na 13letého sedmáka velmi dobrý.

Věřím, že při poctivém tréninku zaútočí i na rekordy dalších kategorií.

Také Filipův výkon v běhu na 100 metrů (3:09) je velmi slibný. Nejde však o třetí nejlepší výkon v historii - v minulosti zaběhli lepší čas 4 sedmáci (Soviš, Janča, Křápek, Pospíšek).

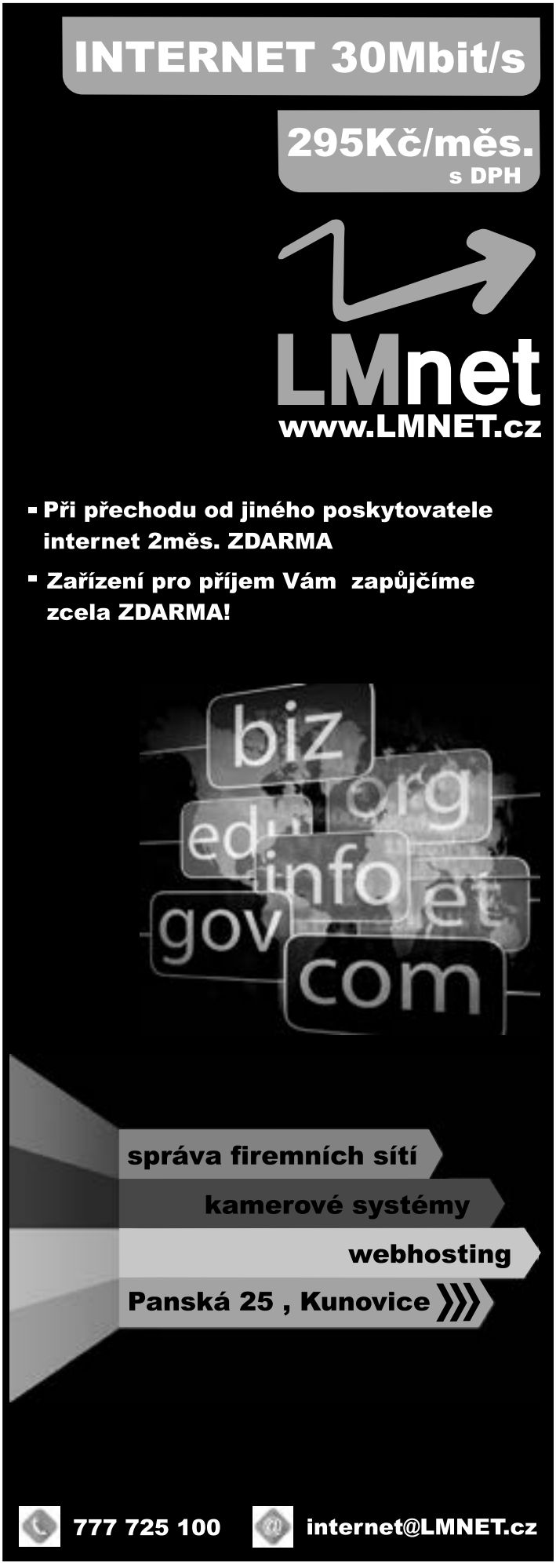
Výkon 520 cm ve skoku dalekém také není druhým nejlepším - více skočili v 7. třídě Uhlíř, Bachánek, Stodůlka a Bachan, ve skoku vysokém skočilo přes 145 cm (což má být 3 nejlepší výkon) celkem 5 žáků - Kadlček, Uhlíř, Stodůlka, Bachan, Soviš - ten dokonce skočil 165 při tréninku.

Budu-li požádán, rád upřesním „historické tabulky“ školy, případně sdělím další podrobnosti.

V závěru bych citoval přání z kroniky atletiky, s nímž se naprosto ztotožňuji - „Kéž má atletika v Hluku stále více šikovných holek i kluků“.

Dr. Dušan Dobeš

	6. tř. (12 let)	7. tř. (13 let)
60 m	J. Soviš - 8,0	J. Soviš - 7,4
1000 m		M. Indra - 2:59,2
1500 m		
výška	L. Janča - 140	F. Krpal - 155
dálka	J. Soviš - 500	J. Soviš - 541
koule		
míček	L. Janča - 50,20	Z. Hanáček - 51,48
	8. tř. (14 let)	**9. tř. (15 let)**
60 m	J. Soviš - 7,3	J. Soviš - 7,2
1000 m	M. Indra - 2:57,0	P. Šimčík - 2:54,0
1500 m	M. Indra - 4:41,9	M. Indra - 4:38,2
výška	J. Soviš - 181	F. Bachan - 188
dálka	J. Soviš - 592	J. Soviš - 636
koule	P. Bachánek – 12,88	M. Martínek – 14,12
míček	Z. Uherka - 81,20	

Miroslav Směšný – kuchař a cukrář z Lánu (1930–1979)

Dalším z řady vynikajících hluckých kuchařů byl Miroslav Směšný. Mirek se narodil 23. 10. 1930 v rodném domě rodičů Jana a Marie Směšných na Láně č. p. 839. Přestože v rodině mají geny na stavebnictví, Mirek šel jinou cestou, nebyl z něho stavitel, kromě kuchařského umění ovládal ve svém životě i umění cukrářské. Cukrářem se vyučil hned, jak vyšel základní školu. Kuchařskému řemeslu se vyučil poté, když poznal, že uplatnění kuchaře je větší a má také širší působnost. To už bylo na Slovensku, kam se rodina přestěhovala za otcem. Mirek zemřel náhle poměrně mladý ve věku 49 let, přesto jeho život byl smysluplný a naplněn prací pro lidi.

Mládí prožíval na Láně, hlucké čtvrti, která byla v té době poměrně mladá. Tady s kluky hrával fotbal a další hry, kterými se děcka v této době bavila. Cukrářem se začal učit u známého hluckého cukráře pana Rudolfa Borýska (ještě za protektorátu Německa), který bydlel na čísle 56. Učení u pana Borýska trvalo dva roky do roku 1946. Potom se ještě učil další rok u pana Josefa Soleckého v Napajedlích. Tovaryšský list v oboru cukrář dostal v červnu v roce 1947. Bezprostředně potom následovala v této době dobrovolně povinná pracovní výpomoc Ostravsko-karvinským uhelným dolům v Ostravě. Tady strávil v podzemí ½ roku a také poznal těžkou práci horníka.

Z jaké rodiny Miroslav Směšný pocházel? Je třeba říci, že jak ze strany otce, tak i ze strany matky se jednalo o větší, a v této době známé hlucké rodiny. Proto bych chtěl věnovat pár slov také prostředí, ve kterém Mirek vyrůstal, a poukázat na to, jak byla hlucká komunita spřízněna. Tyto rodinné vztahy vydržely až do dnešní doby, kdy se rodina ještě rozrostla o další členy, kteří se do rodiny buď přivdali, nebo přiženili. Rodiče Směšní měli ještě jednoho syna Jendu (1939–2004), který se už vydal ve stopách a tradici rodiny Směšných a absolvoval Střední průmyslovou školu stavební. Po absolvování školy pracoval až do 70. let minulého století jako stavební technik v Autopalu, později jako technický náměstek v Okresním komunálním podniku.

Otec Jan měl celkem pět sourozenců. František Směšný, povoláním stavitel, bydlel v ulici Boršická. S manželkou Růženou měli syna Františka (Fandu) a Annu Kovaříkovou, která s rodinou žije v Boršické ulici dodnes. Druhý bratr, Tomáš Směšný, byl známý hlucký malíř a natěrač. Dodnes na Láně bydlí jeho syn František. Jeho dcera se vdala někam na Ostravsko. Sestra Antonína Míšková bydlela v ulici Boršická a s manželem měli dceru Věru Kaňovskou a syna Jiřího. Marie Mitáčková, další sourozenec pana Jana, měla za manžela hluckého pekaře z Klebetova Josefa Mitáčka. Jejich děti byli Josefa Kašparová a Jindřich Mitáček (1937–2015). Jindra byl v 80. letech předsedou tehdejšího Místního národního výboru. A nakonec to je Marie Štefaníková, která bydlela na Láně a měla syna Františka (jeho syn František – hlucký fotbalista, který je známý v nynější době pod přezdívkou Best) a Marii Kvasničkovou. Na domě dodnes bydlí Václav Kvasnička, její manžel.

Matka Marie byla dcerou kováře Martina Soviše v Městečku. Dnes je zde podnikatelský dům Libora Michalčíka. Její bratr Josef Soviš byl po otci kovář a vlastnil také známého krásného černého koně „Cigána“, na kterém jezdíval v 50. letech nejznámější hlucký jezdec jízdy králů Fanda Hájek. To byla dvojice k pohledání, hlavně pro fotografy. Další je Anna Sovišová, známá dámská krejčová, která léta pracovala v Komunále v Hluku. V Hluku jí všichni říkali „slečna Sovišová“. Ludmila Filipová byla středoškolskou profesorkou a bydlela v Českém Těšíně. Poslední potomek z rodiny Sovišů byla Anastázie Létavková a bydlela v Blatnici.

Na konci 40. let minulého století se Mirkova rodina přestěhovala za otcem na Slovensko, do Trenčína. Tady měl otec své zaměstnání. Byla to doba, kdy se Slovensko budovalo, protože zaostávalo za českou částí republiky a k přestavbě potřebovalo odborníky ve stavebnictví. Když byl otec Jan v důchodě, tak se stal neodmyslitelným článkem budování v Hluku. A je také fakt, že tehdy v 70.–80. letech tady byli v Hluku schopní lidé, protože se budovala Sportovní hala, provozovna Jednoty na náměstí, Pramen vedle fary, budovala se benzinka ve směru na Dolní Němčí a také školka v Zelnici.

A nyní už k Mirkovi, který měl v kap-

se výuční list v oboru cukrář, ale spokojen nebyl. Zahleděl se do kuchařiny, proto nastoupil v roce 1949 do učení ve známém interhotelu Tatra v Trenčíně. Výuční list získal v roce 1951 a hned nastoupil na základní vojenskou službu k tankovému praporu v Martině. Jako vyučený kuchař nastoupil ihned po přijímači do kuchyně. Později při cestách po Slovensku se rád setkával s kamarády z vojny, aby si spolu s nimi zavzpomínal na vojenská léta. „Jako vzpomínku na vojenská léta, se zálibou, takřka jedním tahem tužky, vykouzlil úžasnou skicu tanku T-34, což jsme jako malí kluci velmi obdivovali a také marně snažili napodobovat," takto vzpomíná starší syn Mirek. Po vojně se Mirek vrátil na Moravu a začal pracovat ve známém hotelu Alexandria v Luhačovicích. Tady poznal několik vynikajících kuchařských mistrů praktiků a získal zde potřebnou praxi. Po několika letech v Luhačovicích přijal nabídku zaměstnání blíže Hluku. Nastoupil jako vedoucí kuchař do Grandu v Uherském Hradišti, kde pracoval až do konce 50. let.

V této době, už zkušený kuchař v nejlepších letech, dostával nabídky na vaření na svatbách v Hluku, ale také z Dolního Němčí a z dalších okolních vesnic. Při vaření mu pomáhala maminka, která byla velmi zkušená kuchařka. Maminka byla převážně v domácnosti, protože zajišťovala její chod a výchovu dvou chlapců. Tím, že denně připravovala jídlo pro své tři chlapy, získala velkou praxi a zkušenost. Později v 60.–70. letech mu místo maminky pomáhala jeho manželka, která jako kuchařka mu byla zdatnou oporou. A na takové svatbě bylo třeba se řádně ohánět. Svatby s více než 100 i více účastníky nebyly výjimkou, ale spíše pravidlem. Práce to byla nejen fyzicky náročná (od pátku do neděle), ale také zodpovědná. Mirek se vždy snažil, aby byli svatebčané s jídlem spokojeni, aby si pochutnali, dobře se najedli, a tak mohli na svatbu vzpomínat jen v dobrém. Oblíbenými jídly byla tehdy klasická česká kuchyně, například svíčková na smetaně s houskovým knedlíkem, drůbežím a hovězím masem, hovězí plněná roládou, vepřová pečeně se zelím a knedlíkem. Nesměl v určitém chodu chybět smažený řízek v trojobalu, případně máčený v bílku, nebo sekaná plněná vejcem a další jídla. Vyhledávanou přílohou pak byl bramborový salát s majonézou, nebo selský salát bez majonézy. Základem pak byla hustá slepičí polévka s játrovými knedlíčky a domácími nudlemi. Na svícu se v pátek vařil obvykle hovězí nebo vepřový guláš. S knedlíkem, nebo jen tak s cibulí a s chlebem. Na snídani byla oblíbená studená kuchyně, kterou Mirek velmi rád chystal. Podávala se například „ruská vejce", obložené mísy, domácí klobásy, párky a podobně. Vařilo se zásadně z čerstvých domácích surovin, ať to bylo drůbeží maso, vepřové (zabíjačka) či hovězí maso, domácí brambory, zelenina a další. Nudle se dělaly domácí, z domácích vajec, domácí houskové knedlíky, šlehala se majonéza do bramborového salátu a na „ruská vejce". V této době se nepoužívaly žádné náhražky plné éček a konzervantů, žádné polotovary, jak jsme zvyklí v dnešní gastronomii. Jídlo proto bylo chutné, neošizené, prostě domácí.

Cukrářskému řemeslu se věnoval spíše okrajově, pekl příležitostně, zejména svatební dorty a dorty pro různá výročí a příležitosti. Pekl také různé druhy zákusků, vánoční, velikonoční a také perníkové pečivo. Jeho manželka Marie vzpomíná, že velmi oblíbení byli před Vánocemi perníkoví Mikuláši, čerti, perníkové chaloupky, zvonečky či další výrobky. Na Velikonoce se pak pekla perníková vajíčka, kuřátka a ovečky. Na poutě pak vyráběl Mirek perníková srdce a různé figurky děvčic a šohajů. Každý výrobek byl zdoben krásným barevným obrázkem s příslušným motivem a perník byl kolem obrázku ozdoben barevnými ornamenty z cukrové hmoty. Perníkové pečivo bylo v této době hodně oblíbené. Nebylo divu, že před Mikulášem či před Velikonocemi se ke Směšným na Lán scházely panímámy z Hluku i okolních vesnic, aby barevnými perníkovými figurkami potěšily své děti.

V 50. letech bývaly Strážnické slavnosti, největší folklorní slavností v regionu celé Moravy. Sem jezdil Mirek pravidelně vařit. Byl to jednak vítaný přivýdělek a jednak oblíbené místo setkávání mladých lidí. V roce 1957 se Mirek seznámil právě ve Strážnici se svou budoucí manželkou, Marií Slavíkovou (1933). Marii tehdy vyslal do Strážnice její tehdejší zaměstnavatel, podnik Restaurace a jídelny Uherský Ostroh, jako kuchařku. Společně pak jezdili do Strážnice vařit několik dalších let.

V roce 1958 se manželům Směšným narodil první syn Miroslav a o tři roky později, v roce 1961, syn Bronislav. Manželé žili nejdříve v Hluku u rodičů, v roce 1961 se pak odstěhovali do Uherského Hradiště. Když se jim narodil Bronislav, odešel Mirek pracovat z Grandu do v této době velmi známé a oblíbené restaurace a vinárny Hrozen, přímo v centru Uherského Hradiště, vedle prodejny Hradišťanka. Byly zde volné víkendy, a tak se mohl Mirek věnovat více rodině a svým zálibám. Mezi jeho největší koníčky patřil chov holubů. Nejeden víkend mohli Hlučané, kteří přijížděli na výstavy holubů, vidět Mirka v činnosti. Tady vystavoval své oblíbené koburské skřivany, ale byl také uznávaným odborníkem-posuzovatelem holubů. Získal mnoho ocenění z několika výstav, jak z domácích, tak i z tehdejší Německé demokratické republiky (NDR), kde také pravidelně vystavoval. Druhým jeho velkým koníčkem byl fotbal. V 70. letech dělal několik let vedoucího, nejprve dorostencům, později I. mužstvu, tehdy třetiligovým fotbalistům Slovácké Slávie. S fotbalem procestoval

nejen celou republiku, ale dostal se i do míst, tehdy pro normálního člověka nedostupných, do Rakouska, Francie, NSR a dalších zemí.

Počátkem 70. let minulého století to již byl vedoucí závodní jídelny TON v Uherském Hradišti, přijal nabídku svého známého a přes Dopravní stavby Olomouc odjel do severní Afriky, do Lybie. Tady pracoval jako kuchař v saharské poušti při budování dopravní infrastruktury. Kemp, kde se nacházela ubytovna, kuchyně s jídelnou a další zázemí, byl nedaleko města Nalut, poblíž hranice s Tuniskem. V náročných klimatických podmínkách, kdy se teploty šplhaly k 50 °C a také s exotickými surovinami, bez vepřového masa (převažovalo skopové, hovězí, velbloudí a drůbeží maso), se snažil vařit jídla podobná našemu tradičnímu jídelníčku. Tato jídla byla velmi oblíbená všemi pracujícími na stavbě. Na talíři tak nechyběly například kynuté knedlíky plněné ananasem a sypané kokosem, pečený vrabec z velbloudího masa se zelím a knedlíkem a další. Mirek tady pekl domácí chleba, vánočky, mazance, různé cukrářské výrobky a příležitostně také narozeninové dorty. Když zavzpomínal, konstatoval, že to byla zajímavá zkušenost. Poznal jiné lidi, jinou kulturu, jiný životní styl, zvyky, ale vždy na závěr konstatoval: „Doma je doma“.

Je zajímavé, že jeho syn Bronislav při jedné z cest po Lybii (pracoval zde stejně jako otec jako kuchař), po 15 letech, co tam byl jeho otec, navštívil místo pobytu otce poblíž Nalutu. Inspirovalo ho to, protože často slyšel o tomto místě vyprávět svého otce. Našel kemp, respektive pouze jeho základy, dokonce se potkal s místním člověkem, který tam tehdy pracoval jako pomocná síla v kuchyni a na otce si pamatoval. Jak je ten svět jenom malý!

V závodní jídelně závodu TON na Malinovského třídě v Uherském Hradišti pracoval Mirek až do své předčasné smrti v roce 1979. Bohužel, v závěru svého života z důvodů zdravotních potíží musel omezit nejen vaření na svatbách, ale také skončit se svými koníčky, například s holubařinou.

Pomyslnou štafetu ve vaření na svatbách převzala jeho manželka, která potom už jenom sama vařila na svatbách a rodinných oslavách.

U Směšných synové pokračovali v tradici rodiny Směšných v tom, jak si oba vybrali své zaměstnání. Syn Miroslav si oblíbil stavařinu, když s titulem inženýra pokračuje v rodinné tradici stavařů. Naopak mladší syn Bronislav si oblíbil kuchařské řemeslo natolik, že pokračuje v tradici svého otce a své matky. Otec Miroslav by měl určitě radost!

Protože oba jsou poloviční Hlučané a do Hluku na Lán hodně jezdili, rád bych se zmínil o tom, jak žijí v nynější době. Starší Miroslav po vystudování VUT v Brně Fakulta stavební v letech 1978–1983 nastoupil do výzkumného ústavu Pozemních staveb ve Zlíně. V letech 1992–94 začal podnikat ve stavebnictví, když se svým strýcem Jendou Směšným založili s. r. o. Od roku 1989 je Mirek mladší znalcem v oboru ekonomika, ceny a odhady nemovitostí. Nejdříve tuto činnost vykonával při zaměstnání, od roku 1995 je to jeho zaměstnání. Od roku 2001 působí ve znaleckém ústavu AZET KONZULT – znalecký ústav s. r. o., jako znalec majetku, poslední 2 roky též jako energetický expert pro zpracování energetických průkazů. Bydlí již 30 let v Traplicích. Mladší Bronislav se vyučil kuchařem v Grandu, u Restaurací a jídelen v Uherském Brodě. V letech 1985–86 pobýval v Lybii, kde pracoval jako kuchař, stejně jako jeho otec v minulé době. Po vojně nastoupil do restaurace u hejtmana Šarovce a po dvou letech odešel vařit do Ústavu sociální péče na Velehrad-Vincentinum. Na Velehradě získali s manželkou byt a založili zde i rodinu. Při každoroční Cyrilometodějské pouti a souběžně konané biskupské konferenci úspěšně vaří vysokým církevním

hodnostářům. V roce 1991 ocenil jeho kuchyni při návštěvě Velehradu také papež Jan Pavel II. (Nade vše si cení doma zarámované fotografie s papežem, který mu poděkoval za dobré jídlo v kuchyni). Vařil pro všechny naše prezidenty (Havla, Klause i Zemana), předsedy vlád, ministry kultury a další církevní představitele, kteří jsou pravidelnými návštěvníky Velehradu. Ode všech se mu dostalo pochvaly.

Za podané informace děkuji inženýrovi Miroslavovi Směšnému mladšímu.

Antonín Zlínský

Recept: Hovězí plněná roláda

Podávala se na svatbách ke svíčkové omáčce, vedle hovězích plátků a drůbežího masa. Oblíbená příloha k roládě byla také rýže se šťávou. Roláda se používala rovněž na studené mísy.

Pro přípravu potřebujeme plát hovězího zadního masa (cca 1,2 kg), který naklepeme tak, aby se dal srovnat do rolády. Plát masa potřeme hořčicí, jemně osolíme a opepříme. Z ořezu vepřového nebo hovězího masa či bůčku nameleme cca 0,5 kg. Vezmeme polovinu mletého masa a rovnoměrně rozetřeme na připravený plát. Dále maso pokryjeme plátky šunkového salámu, plátky sterilované papriky, kolečky cibule a sterilovaným hráškem. Na tuto vrstvu rozetřeme zbytek mletého masa, znovu osolíme, opepříme, plát srolujeme do rolády a ovážeme nití tak, aby se tvar rolády během pečení neporušil. Roládu podlijeme vodou a pečeme v troubě cca 2 hodiny na 180 °C. Během pečení maso podle potřeby podléváme vodou a otáčíme, aby se rovnoměrně propeklo. Roládu po vychladnutí krájíme na plátky silné 1,5–2 cm.

Čas tiše plyne, ale vzpomínka nám zůstává.
Dne 10. září 2016 uplynuly dva roky od úmrtí mého manžela, tatínka, dědečka a pradědečka, **pana Jana Maluška**.
S láskou vzpomíná a děkuje všem, kdo vzpomenete s námi, manželka Ludmila, dcera Jana s rodinou a syn Vlastimil s rodinou.

Odešels, ale zůstal jsi v srdcích těch, kteří Tě měli rádi.
Dne 15. září 2016 tomu bylo pět let, co nás navždy opustil **pan František Šimčík**. S úctou a láskou stále vzpomíná vnučka Jitka s rodinou.

Čas plyne, jen vzpomínky zůstávají.
Dne 29. srpna 2016 uplynul 1 rok, kdy nám zemřel náš bratr, švagr a strýc, **pan Zdeněk Nemrava**. Za tichou vzpomínku děkují sourozenci s rodinami.

Byl jsi plný života, Tvá mysl plná snění, a nikdo z nás se nenadál, jak rychle se vše změní. Utichly kroky i Tvůj hlas, ale Tvůj obraz zůstává v nás.
Dne 9. října 2016 uplyne 6 let, kdy nás navždy opustil **pan Josef Švanda**. S láskou vzpomíná manželka a děti s rodinou.

Je smutno bez Tebe žít, nemá kdo poradit, potěšit. Díky za to, čím jsi pro nás byla, za každý den, který jsi pro nás žila.
Dne 18. září 2016 jsme vzpomněli 2. výročí úmrtí naší drahé manželky, maminky a babičky, **paní Libuše Hájkové**. S láskou vzpomínáme. Za tichou vzpomínku děkuje manžel Jan a dcery s rodinami.

Kdo byl milován, není zapomenut.
Dne 7. října 2016 uplynou 2 smutné roky, kdy nás navždy opustil milovaný, pracovitý a obětavý manžel, tatínek, dědeček a pradědeček, **pan Ludvík Smec**. Kdo jste ho znali, věnujte mu s námi tichou vzpomínku. Děkují manželka, syn a dcera s rodinami.

Kdo Tě znal, vzpomene, kdo Tě měl rád, nezapomene.
Dne 11. září 2016 jsme vzpomněli 5. výročí úmrtí **pana Antonína Minaříka**. Za tichou vzpomínku děkuje manželka Marie a celá rodina.

Čas tiše plyne, ale vzpomínka na Tebe zůstává. Dne 12. srpna 2016 jsme vzpomněli 4. smutné výročí, kdy nás navždy opustil náš tatínek, dědeček a pradědeček, **pan Josef Tarnoczy**. Zároveň jsme vzpomněli jeho nedožité 85. narozeniny. Za tichou vzpomínku děkují dcera s manželem, syn a vnoučata s rodinami.

Dne 30. srpna 2016 uplynulo 100 let od narození naší maminky, **paní Marie Soškové.** S láskou vzpomínají dcera Marie a syn František se svými rodinami.

Dotlouklo srdce, umlkl hlas, měla ráda svou práci, život a nás.
Dne 2. srpna 2016 jsme vzpomněli nedožité 95. narozeniny naší milované maminky, tchýně, babičky a prababičky, **paní Marie Mitáčkové**. S láskou vzpomínají synové s rodinami a dcera s rodinou.

Kdo Tě znal,vzpomene, kdo Tě měl rád, nezapomene.
Dne 15. května 2016 jsme vzpomněli nedožitých 90 let našeho tatínka, dědečka a pradědečka, **pana Stanislava Anjela.** Za tichou vzpomínku děkuje syn Stanislav s rodinou.

Dne 10. dubna 2016 uplynulo 15 let, co nás navždy opustil manžel, tatínek, tchán a dědeček, **pan Jaroslav Křivák.** Za tichou vzpomínku děkují manželka a dcery s rodinami.

Měla jsem vás všechny ráda, chtěla jsem žít, přišla však nemoc zlá, já musela odejít.
Dne 15. června 2016 jsme vzpomněli 10. výročí, kdy nás navždy opustila **paní Anna Ředinová**.
Za tichou vzpomínku děkuje manžel, děti, bratři a sestry s rodinami.

Utichlo srdce i hlas, měl jsem rád život, práci i vás.
Dne 19. srpna 2016 jsme vzpomněli 15. výročí úmrtí **pana Matěje Štefaníka**. Za tichou vzpomínku děkují synové a dcery s rodinami.

Odešel jsi náhle, jak si osud přál, ale v našich vzpomínkách žiješ dál.
Dne 2. srpna 2016 jsme vzpomněli 18. výročí úmrtí **pana Jaroslava Štefaníka**. Kdo jste ho znali, vzpomeňte s námi. Děkuje celá rodina.

Čas plyne a nevrátí, co vzal.
Dne 29. září 2016 by se dožil 55 let bratr, švagr a strýc, **pan František Janás**. 4. října uplyne 22 let, co nás navždy opustil. S láskou vzpomínáme, sestra Marie s rodinou.

Společenská kronika červen – srpen 2016

NAROZENÍ

Červenec
Zdeněk Gál
Kryštof Kovařík

Srpen
Karolína Gorošová
Karolína Štipčáková

ÚMRTÍ

Červen
Marie Zikmundová
Marta Štefaníková
Milan Růžička
František Pospíšek

Červenec
Jaroslav Rybnikář
Ludmila Janůšková

Srpen
Stanislav Skrášek
Stanislav Kadlček
Františka Bursíková
František Zemek

SŇATKY

Červen
Jan Brigula – Jarmila Pospíšková
Petr Straka – Martina Janovská
Tomáš Vaněk – Kateřina Hájková
Jiří Heřmanský – Jaroslava Pintová
Vojtěch Kovačka – Valentina Filipcová

Červenec
Ondřej Křápek – Veronika Skypalová
David Konečný – Julie Pěrková

Srpen
Vojtěch Coufal – Kamila Říhová
Martin Ježek – Klára Kočí
Radim Kolísek – Lucie Šimková

„Tak co nového na domkoch?“

zní častý dotaz stálých návštěvníků Rajčovně.

A my s úsměvem odpovídáme – nic, a že si myslíme, že je dobře, že nic, protože domky by měly zůstat takové, jaké jsou, starodávné a jednoduché. V tom je jejich jedinečnost ... A naší snahou je takové je i zachovávat.

Ale i udržovat se musí a jen velice pozorný návštěvník si všimne, že větší domek „dostal nový kabát“, nová jsou i malovaná srdíčka kolem oken. Kachlový sporák uvnitř kuchyně je celý přestavěný, části ohniště ošetřené, rezavé nahrazené nově vyrobenými. A vše tak, aby to návštěvník nepoznal, aby „šporhelt“ zůstal takový jako kdysi. Aby „vypadal starý, ale aby vydržel dalších padesát let“, zněl náš požadavek pro řemeslníka ...

A že to nebyly požadavky jednoduché, udělat ze starého nové a to tak, aby „to nové“ vypadalo jako staré, dovedou posoudit jen ti, kteří podobné opravy již prováděli. Náročné byly už přípravy. Sami jsme se chystali snad několik let a letos z jara začali. Po důkladné prohlídce – mimochodem, Laďa Straka, dnes už z ulice Boršické, se ujal zednických prací – sporák na jednotlivé kachle rozebrat, vyčistit, vnitřní části vyspravit, vymazat šamotovou hmotou a znovu sestavit. Staré těleso trouby bylo nepoužitelné, tak nové: zhotovila ho „na počkání“ firma HAMR ... A „aby nebyly zbytečné prostoje“, jak řekl mistr zednický, „opravíme i venkovní fasádu“. A hotovo. Bez dalších řečí. A pak už – možná si řeknete „jen“ – jen vyčistit, „napucovat“, naleštit okna a renovovat srdíčka: bez nich by nebyla „okénka malovaná“...

Nejen jim, ale i zástupcům města bychom chtěli poděkovat. Za finanční podporu, trpělivost i za řemeslnou zručnost a um, který – vlastně generacím příštím - věnovali. A vězte, není to zrovna málo ...

Takže – co na domkoch nového?

Zdánlivě nic. Možná jen v pamětní knize přibylo víc, i cizojazyčných zápisů. I víc okolo jedoucích cyklistů se ohlédne a domky navštíví. A je potěšitelné, že i věk návštěvníků se mění: přibývá mladých a „náctitelných“ návštěvníků.

A to nás samozřejmě těší ...

Jelénkovi

PRODÁM

Přízemní RD v Hluku 5+1, dvorek, zahrádka, možnost zřízení 2. BJ se samostatnými vchody, obytná plocha 170 m^2, cena 1 650 000 Kč.
Tel. 776 722 979

Koupím pěkný rodinný dům v Hluku se zahradou.
Tel: 604 641 463

ZVOLTE SI SVÉHO HEJTMANA

KDU-ČSL

JIŘÍ ČUNEK

KRAJSKÉ VOLBY 2016, 7. A 8. ŘÍJNA

MÁME RECEPT NA:

- ✔ **SPOKOJENÉ** pacienty
- ✔ **DÁLNICE** i lepší spoje
- ✔ **ŠKOLY** pro 21. století
- ✔ **PROSPERITU** bez byrokratů
- ✔ **SPOKOJENÉ** stáří
- ✔ **OBCE** bez zbytečných lejster
- ✔ **DOBŘE** placenou práci
- ✔ **DOBRÝ ŽIVOT** na venkově
- ✔ **ÚŘAD VSTŘÍCNÝ** k lidem

ROZHODNETE

7. a 8. října

www.facebook.com/SaSzlk

zlinsky.spolecne2016.cz

Ing. Tomáš PAJONK | SVOBODNÍ STRANA SVOBODNÝCH OBČANŮ | SOUKROMNÍCI STRANA SOUKROMNÍKŮ ČESKÉ REPUBLIKY | Ivo VALENTA

sedací soupravy, dřevěné postele, obývací stěny

zdravotní matrace, ložnice a jiný kvalitní nábytek

Nábytek KUNOVICE

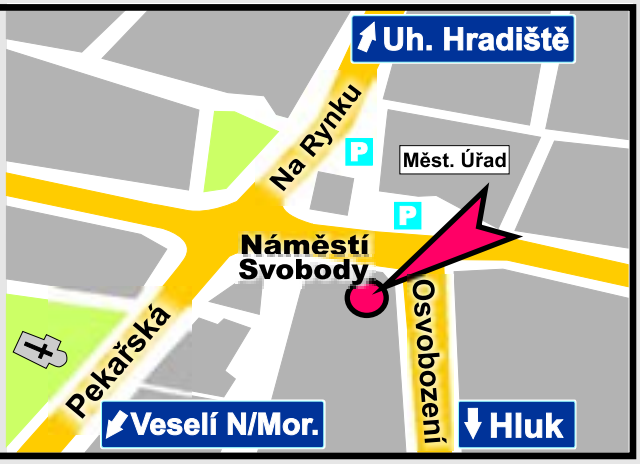
Nám. Svobody 843, Kunovice

Křižovatka směr Hluk ►►►

tel. 776 885 977

Otevřeno: po-pá 9-12 13-17:30 hod
so 9-12 hod

nabytek-kunovice.cz

STŘECHMONT-MR

Kvalitní střechy pro každého ...

STŘECHA JE NAŠE STAROST - VAŠE JISTOTA

Zákazníkům nabízíme kompletní střešní servis v oboru

- **Klempířství**
- **Pokryvačství**
- **Tesařství**
- **Hydroizolace**
- **Zednictví**
- **Palubky**

Střechmont - MR 20 LET Pro vás již od roku 1996

www.strechmont-mr.cz

odborné poradenství a zpracovaní cenové nabídky ZDARMA!

Vyšehradská 912, Hluk 687 25

Po - So: 08.00 - 20.00 hod.

mob: +420 605 217 587 ■ +420 603 589 637 ■ +420 603 813 462

e-mail: kvetoslav.pupik@seznam.cz

Vítání občánků 18. 6. 2016

Sofie Gálová

Nicolas Málek

Michaela Páčová

František Botlík

Vojtěch Juřeník

Barbora Studená

Aneta Novosadová

Foto: Štěpán Mitáček

Zahájení nového školního roku

Foto: Štěpán Mitáček